

Sygn. akt V Ca 3306/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Joanna Staszewska**

Sędziowie **SO Maja Smoderek**

SR del. Joanna Machoń (spr.)

Protokolant **Protokolant sądowy stażysta Justyna Krzysiak**

po rozpoznaniu w dniu **13 marca 2013 r.** w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko M. T.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie

z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 185/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od P. R. na rzecz M. T. kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 3306/12

Uzasadnienie:

P. R. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 17 września 2010r. sygn. XIV C 448/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 19 listopada 2010r.

W uzasadnieniu podał, że 17 września 2010r. został wydany ww. wyrok zaoczny, w którym Sąd zobowiązał P. R. do wydania M. T. w terminie 14 dni od dnia wydania wyroku dzieła w postaci filmu video z ceremonii (...) powódki z A. B., która odbyła się 19 i 20 kwietnia 2008r. w W., a gdyby powyższe wydanie okazało się niemożliwe, zasądził od P. R. na rzecz M. T. kwotę 4700 zł. Podniósł, że 14 lutego 2011r. przekazał dzieło w postaci powyższego utworu audiowizualnego Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Żoliborza M. M. w sprawie egzekucji komorniczej prowadzonej z wniosku wierzyciela - M. T. o sygn. akt komorniczych (...). Równocześnie z dokonaniem powyższej czynności powód złożył oświadczenie o kompletności przekazanego dzieła.

Pozwana M. T. wniosła o oddalenie powództwa w całości; podniosła, że świadczenie nie zostało przez powoda spełnione, po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasłoby lub nie mogłoby być egzekwowane.

Wyrokiem z 25 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od P. R. na rzecz M. T. kwotę 739 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy orzekając jak wyżej miał za podstawę następujące ustalenia faktyczne:

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XIV Wydział Cywilny w sprawie XIV C 448/10 wydał 17 września 2010r. wyrok, w którym nakazał P. R., aby wydał powódce M. T. w terminie 14 dni od dnia wydania wyroku dzieło w postaci filmu video z ceremonii (...) powódki z A. B., która odbyła się 19 i 20 kwietnia 2008r. w W., a gdyby powyższe wydanie okazało się niemożliwe, zasądził od P. R. na rzecz M. T. kwotę 4700 zł (bezsporne).

W dniu 23 grudnia 2010r. przeciwko P. R. zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne (k. 19 akt Km 2939/10).

Dnia 24 lutego 2011r. P. R. dostarczył do kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza - M. M. dwie płyty (...), które według jego oświadczenia zawierały film z ceremonii (...) (protokół k. 34 akt Km 2939/10).

Dnia 7 marca 2011r. wierzyciel wniósł pismo, w którym wierzyciel wskazał, iż dostarczone przez dłużnika płyty (...) są niekompletne w swej treści i że nie stanowią uczynienia zadość żądaniu wierzyciela o treści zgodnej z tytułem egzekucyjnym (k. 41 akt Km 2939/10).

Obraz zarejestrowany na jednej z płyt jest w części niewidoczny z uwagi na naniesienie przez powoda P. R. czarnego pasa zasłaniającego około 20% obrazu (protokół odtworzenia k. 115 i n., okoliczność przyznana przez obie strony).

Sąd wskazał, iż bezsporne było, że P. R. wydał dwie płyty zawierające nagrania z ceremonii (...) pozwanej oraz że P. R. nie wydał pozwanej całego zarejestrowanego przez siebie materiału; okolicznością sporną było to, czy wydane dzieło jest kompletne i czy stanowi wykonanie wyroku Sądu.

Zarejestrowany obraz nie obejmuje wszystkich elementów uroczystości (...): nie zarejestrowano (...), przemówień (...), zwiedzania zamku (zeznania: A.(...), M. K.k. 72, B. M.k. 73).

Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania pozwanej M. T. oraz świadków: A. B. i B. M. co do tego, że w wykonaniu zawartej umowy P. R. miał przekazać pozwanej film zmontowany oraz cały zarejestrowany materiał roboczy.

Sąd wskazał, iż powód występując z powództwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego zatem określił podstawę faktyczną i prawną żądania, a tak określonym żądaniem Sąd związany jest na podstawie art. 321 k.p.c.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że oddalił wnioski pozwanej zmierzające do ustalenia, że sama umowa o dzieło została wykonana przez powoda w sposób nienależyty, nie dokonał ustaleń faktycznych na okoliczność prawidłowości wykonania umowy o dzieło i ewentualnych szkód jakie w związku z tym ponieść mogła M. T., gdyż żądanie pozwu nie dotyczyło roszczeń z art. 471 k.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne.

Sąd powołał treść art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i wskazał, że powództwo opozycyjne jest środkiem merytorycznej obrony przed egzekucją przysługującym dłużnikowi, a jego istotą jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast

wykonalnym orzeczeniem sądowym, ma jedynie na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie weryfikowanie trafności orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Sąd pierwszej instancji nadmienił, iż w wyroku z 17 września 2010r. Sąd nakazał P. R., aby wydał dzieło w postaci "filmu wideo z ceremonii (...)z A. B.". Wyrok w swej treści nie określał dokładnie, co film ten miał zawierać (jakie elementy ceremonii) oraz jaki miał być czas jego trwania. W tych okolicznościach ocena, czy P. R. wykonał wyrok Sądu musiała być poprzedzona ustaleniem, jakiej treści strony umowę zawarły i co P. R. miał przekazać pozwanej na skutek wykonania umowy.

Sąd wskazał, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że P. R. miał filmować uroczystość przez dwa dni, a następnie przekazać M. T. cały nagrany materiał tzw. „materiał roboczy” oraz materiał zmontowany.

Sąd ustalił, analizując okoliczności sprawy, że powód nie spełnił obowiązku w całości.

W toku zeznań P. R. przyznał, że jest w posiadaniu materiału roboczego, którego dotychczas nie przekazał pozwanej, nadto przyznał, że na jedną z płyt (...) on naniósł czarny pasek zasłaniający znaczną część zarejestrowanego obrazu.

Z powyższego wynika, że P. R. nie przekazał całości dzieła w postaci ceremonii (...), a jedynie jego część, nadto nagranie na jednej z przekazanych płyt jest w części niewidoczne z uwagi na naniesiony czarny pasek zasłaniający około 20% obrazu.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż ochrona praw autorskich nie może być usprawiedliwieniem dla działania P. R., gdyż czarny pasek znajduje się także na scenach, na których nie utrwalano dźwięków chronionych prawem autorskim, a znajdują się wyłącznie osoby, które zleciły wykonanie usługi pozwanemu, nie jest więc jasne, jakie prawa powód w ten sposób chciał ochronić. Jest zjawiskiem powszechnym, że sprzedawane dzieła audiowizualne (np. filmy) zawierają ostrzeżenia, o możliwości ich wykorzystania jedynie do użytku prywatnego, jednakże ostrzeżenia znajdują się na początku filmu i nie uniemożliwiają jego oglądania.

Reasumując sąd pierwszej instancji stwierdził, że obowiązek stwierdzony wyrokiem mógłby być uznany za wykonany jedynie wówczas, gdyby P. R. przekazał pozwanej całość nagranych materiału oraz zmontowaną płytę bez czarnego paska przykrywającego część obrazu. Powód nie przekazał pozwanej całego dzieła, a więc po wydaniu wyroku nie nastąpiło zdarzenie, które można byłoby uznać za wykonanie zobowiązania skutkującego jego wygaśnięciem.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód.

Orzeczenie zaskarżył w całości.

Rozstrzygnięciu zarzucił:

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania pozwu, tj. ustalenia czy P. R. zachował się zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z 17 września 2010r., sygn. akt XIV C 448/10, a rozpoznawaniu przez Sąd treści umowy jaką zawarł P. R. z M. T. i co P. R. miał przekazać M. T. na skutek wykonania umowy, a w konsekwencji objęcie zakresem orzekania badania stosunku cywilnego, który łączył strony i który był podstawą wydania tytułu egzekucyjnego;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. przez przyjęcie, że powód nie wykonał zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z treścią wyroku z 17 września 2010r. sygn. akt XIV C 448/10;

- naruszenie art. 231 k.p.c. i art. 233 § 1 w zw. z art. 316 k.p.c. przez uznanie, że pozwana M. T., opłaciła jakiegokolwiek składki z tytułu publicznego wykonywania piosenek i melodii oraz z tytułu utrwalania i zwielokrotniania tekstu, nut i melodii, które były odgrywane podczas ceremonii (...) 19 i 20 kwietnia

2008r., a w konsekwencji, aby możliwe było zwielokrotnianie i utrwalanie przez powoda całej ceremonii (...), bez narażania się powoda na odpowiedzialność cywilną oraz karną;

- naruszenie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy:

obowiązku badania stosunku cywilnego łączącego strony, który był podstawą tytułu egzekucyjnego, podczas gdy przedmiotem badania jest wyłącznie zakres, w jakim jest dopuszczalne prowadzenie egzekucji na podstawie wydanego tytułu wykonawczego, a w konsekwencji przekroczenie przez Sąd ograniczenia zakresu badania na podstawie wydanego tytułu wykonawczego;

że zdarzenie stanowiące uzasadnienie powództwa (spełnienie świadczenia), wskutek którego zobowiązanie wygasło dotyczy zobowiązania wynikającego z umowy łączącej strony, a nie z zobowiązania które wynika z tytułu wykonawczego;

- naruszenie art. 55 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez jego pominięcie do oceny okoliczności, iż wydany przez P. R.M.utwór z ceremonii(...)M. T.oraz A. B.z 19 i 20 kwietnia 2008r. w W., wobec braku zgłaszanych przez M. T.zastrzeżeń w terminie sześciu miesięcy od dnia dostarczenia utworu, to powinno być przez Sąd uznane, iż utwór został przyjęty przez M. T.bez jakichkolwiek zastrzeżeń;

- naruszenie art. 78 i 79 ustawy o prawie autorskim w zw. z art. 422 k.c. oraz art. 117 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż odpowiedzialność cywilna oraz karna nie usprawiedliwia umieszczenia paska przykrywającego część obrazu z napisem nie do komercyjnego wykorzystania;

- naruszenie art. 41 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez jego niezastosowanie i brak ustalenia, iż pomimo wydania utworu przez powoda, na pozwaną nie przeszły, żadne autorskie prawa majątkowe do tego utworu wobec czego utwór nie może być wykorzystywany przez M. T. do celów komercyjnych.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwana wniosła o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż w przeważającej części środek odwoławczy wywiedziony przez pozwanego stanowi polemikę z trafnymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji i jako taki nie może być uznany za skuteczny.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom apelacji dotyczącym naruszenia art. 233 k.p.c. oraz art. 231 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. zaskarżone rozstrzygnięcie oparte zostało na logicznej i zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy kwestie i dowody znalazły wyraz w toku postępowania sądowego a trafność ich oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji nie może budzić wątpliwości.

Należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, stron postępowania jak i dokumentów złożonych do akt i na tej podstawie dokonał logicznych i trafnych ustaleń, które Sąd Okręgowy w pełni podziela. Konfrontacja dowodu z zeznań świadków i stron w relacji z dokumentami znajdującymi się w aktach oraz aktach spraw dołączonych przywiodła Sąd do przekonania, iż zasadność zgłoszonego w niniejszej sprawie żądania nie została wykazana. Zdaniem Sądu Okręgowego ocenę tę należy w pełni podzielić.

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, zarzut wybiórczej oceny i braku wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego zebranego w sprawie należy uznać za całkowicie chybiony, albowiem Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu poddał szczegółowej analizie zebrany w sprawie materiał dowodowy, a ocena tego materiału dowodowego mieści się – w ocenie Sądu Okręgowego – w ramach swobodnej oceny dowodów w myśl art. 233 k.p.c. Formulowane zaś zarzuty, stanowią jedynie, jak wcześniej wskazano, polemikę z oceną dokonaną przez Sąd, który ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Okoliczność zaś, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza w żaden sposób naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów, dokonywana jest bowiem na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wążąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok SN z dnia 20 stycznia 2010r., II UK 154/09, LEX nr 583803).

W granicach swobodnej oceny dowodów sąd zobowiązany jest bowiem do przeprowadzenia selekcji dowodów, tj. dokonania wyboru tych, na których się oparł i ewentualnego odrzucenia innych, którym odmówił wiarygodności. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Postawienie zaś zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy.

Powyższe, w okolicznościach niniejszej sprawy nie miało zaś miejsca.

W ocenie Sądu Okręgowego przy rozpoznaniu sprawy nie doszło również do naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., nie ma bowiem wątpliwości, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż w drodze prowadzonego na wniosek pozwanej postępowania egzekucyjnego doszło do spełnienia świadczenia. Nie można bowiem tracić z pola widzenia bezspornej okoliczności, iż strony umówiły się ustnie na wykonanie dzieła w postaci sfilmowania przez powoda ceremonii (...)pozwanej oraz montaż utrwalonych scen przez powoda. Okoliczność ta wynika już z twierdzeń sformułowanych w pozwie, została również przyznana przez pozwaną, wobec czego nie wymagała dowodu. W toku postępowania powód wskazał zaś, iż mimo prowadzonego postępowania egzekucyjnego nadal znajduje się w posiadaniu ok. 5 godzin filmu, którego do daty zamknięcia rozprawy przed Sądem pierwszej instancji nie wydał pozwanej, a ten materiał filmowy, który został przez powoda wydany nie został w żaden sposób zmontowany. Tym samym z twierdzeń samego powoda wynika, iż oświadczenie jakie złożył wobec organu egzekucyjnego, iż wydany komornikowi materiał jest kompletny nie odpowiada rzeczywistości. Powyższe wskazuje, iż trafne są ustalenia Sądu Rejonowego, wedle których powód nie spełnił świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania i wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 17 września 2010 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt XIV C 448/10. Dokonane przez Sąd ustalenia stanu faktycznego odnoszące się do tej okoliczności legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jako bezsporne nie były przez powoda kwestionowane w toku całego procesu, powód nie kwestionował ich także w apelacji. Powyższe skutkuje uznaniem podniesionego zarzutu za całkowicie pozbawiony uzasadnionych podstaw, wobec czego nie może zyskać aprobaty Sądu Okręgowego.

Wobec niniejszego ustalenia chybione są również zarzuty odnoszące się do naruszenia art. 55 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, przez niezastosowanie i pominięcie przez Sąd jak również niezastosowania art. 78 i 79 ustawy o prawie autorskim w zw. z art. 422 k.c. oraz art. 117 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 41 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Podnoszona przez powoda okoliczność uzasadniająca umieszczenie na części utrwalonej przez powoda treści materiału filmowego czarnego paska zasłaniającego znaczną

część obrazu faktem, iż w ocenie powoda na pozwaną nie przeszły żadne autorskie prawa majątkowe do utworu nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia, wobec czego brak było podstaw do zastosowania przywołanych przepisów. W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, iż umowa jaką strony zawierały nie obejmowała późniejszego komercyjnego publikowania i wykorzystywania sfilmowanej przez powoda uroczystości (...), a pozwana zaprzeczyła aby działała z intencją upublicznienia dzieła. Godzi się także podnieść, iż w tym zakresie powód nie wykazał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej, a zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. na stronie wywodzącej skutki prawne spoczywa obowiązek wykazania okoliczności, na które się powołuje.

W tym stanie rzeczy twierdzenia powoda, iż będący przedmiotem sporu utwór nie może być wykorzystywany przez M. T. do celów komercyjnych nie może być uznany za zasadny, albowiem nigdy nie miał takiego przeznaczenia. Trzeba również podkreślić, iż Sąd meriti uznał ponadto, czego także powód nie kwestionuje, iż umieszczenie czarnego paska uniemożliwiającego pełny odbiór utrwalonych treści było bezprawne, zatem wydanie materiału filmowego zawierającego takie właśnie naniesienia dokonane przez powoda pozostawało w sprzeczności z treścią tytułu wykonawczego wydanego w sprawie XIV C 448/10 Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu.

W świetle powyższego nie sposób zatem uznać, iż przy rozpoznaniu sprawy doszło do obrazu przywołanego w apelacji przepisu, albowiem wyniki postępowania dowodowego doprowadziły Sąd pierwszej instancji do kategoriycznych i jednoznacznych wniosków o bezzasadności żądania, co znalazło odzwierciedlenie w wyroku rozstrzygającym spór. Zdaniem Sądu Okręgowego pogląd Sądu Rejonowego jest trafny, albowiem znajduje pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

W tym stanie rzeczy uznać należało, iż podniesione w apelacji argumenty nie mogą zmienić oceny zasadności decyzji poddanej kontroli instancyjnej.

Mając na względzie powyższe ustalenia, Sąd Okręgowy uznając apelację za całkowicie niezasadną, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił powyższy środek zaskarżenia.

Rozstrzygnięcie o zwrocie kosztów za instancję odwoławczą uzasadnia zawarta w art. 98 §§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 109 §§ 1 i 2 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca postępowanie obowiązana jest do zwrotu kosztów poniesionych przez przeciwnika.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.